
Az örök tökéletes

SZIVERI JÁNOS

AMORF

Kétségkívül projekció-csalódás
nem pedig
mozgásélmények
időbeli összefüggése.

A tárgy nem változik,
és nem is marad ugyanaz,
mint a székre helyezett
üvegpohár.

Két oldalán megmagyarázhatatlanul
szárny jelentkezik,
feszít egyet
a tárgy gömbölyűségén,
és megszűnik.
Ugyanígy terjed a
kilincs az ablak virág-térképén.

A HIDEG ZONGORA

Ez a táj kiszáradt.
Felhasadozott.
Csak a gömbök
fordulnak mozdulatlanul, mint
a zöld üvegen a
ráncok.
A zongorán billentyűoszlop,
gyöngy, csipke.
A húrokon kékkő.
A billentyűn koppanás.
Örök csönd feszíti ketté a szobát.
Az egésznek semmi alapja
nincs, és a hideg sem
fájdalom itt.

A TÉR GÖRCSEI

A reggelek gyökerét
a test gyűrődéseiben értelmetlen
időig át lehet
döfni.

Minden
gyűrődést gerinc-gazok
határolnak.
A test értelmetlen időig
egy ősananyagból
fejlődik ki.

TÉRGYAKORLAT

Vatta-kócok az üveg-mezőn.
Barna növényzet zuhog a
törött vaspadra. Máshol
tégla és ajtók
történnék, mint
amikor a
mozdulatlan esőben
zsirog a lángoló
betonszekrény,
az ablakról lerozsdásodik
a retesz.

A GALAMBOK RÓZSA-HASÁT

A tűzben felhólyagzott
kőtáblák combodon
megsokszorozódnak,
és
csöndben vonaglanak,
akár az ásványvizes üvegek.
Az osztódás lehetősége
teljesen kizárt.
A táj mint fehér fogsor
jelenik meg, és kék zsinórok
lengnek az ácsceruzákkal
egyetemben.
Fájdalom kirágni vészes
mozdulataikból.

TÖMÖTT ZÖLD POHÁRBAN

Nehéz üvegsérvek
mögött
vöröslenek az almaasztalok

lehullanak a falakról, és
mint a kiszáradt
tégla- virágok
belesüppednek a folyosóba.

Ha félkörben megfordulnának,
sokkal nehezebb lenne
a márványerezetű habos
falaknak
megkerülni a távolságot,
mintha sárba taposnánk
merev fogvájóinkat.

Talán amikor ugyanabban
a pillanatban
más történik.

A CSERÉPKERESZT

A cserépkereszt, innen a
kiüresedett és nagyon hosszú teremből,
akár az ágak csomóba fulladása,
ahonnan állandóan kimaradunk.

Zöldebb és mélyebb.
A sűrű anyag a
csészéket a füvek alá
a szaliál-madarak
zöldebb és mélyebb
értelmetlen
kerete a hús,
a sűrű
kiüresedett és nagyon onnan
a csomóba gyülemelő
indulás közvetlen
eredetéből.

A cserépkereszt, sárga
dobozokban almagbuborék.
A felhajtogatott gumiabroncs,
gyűrűvel és fenyőcsattal,
a kulcstartó üzenetét
továbbítja, még ha változatlanul is.
Mindez oly egyszerű
és érthetetlen,
akár mindannyian megtehetnénk,
de éppen ezt tesszük.

ÖSSZEFOGLALT TÁNCLÉPÉS-BOGARAK

A hús, az égő beton.
Mindenfelől
ismeretlen testek
belőlünk és
nagy a csönd,
a zokogás,
mint
a kristály-lámpakövek
az esőben, az
üvegfodrok ősz

tömegében.
Embriók száradnak a
szöveten, óriás szemükből
kiömlik a
nyílás. A szövetre, ahol
görcsbe fordulnak
a szálak. Mindig
nehezebb a mozdulat.
A szilárd üvegelefántok,
mint előző verseimben,
újrahasadnak. Újra és újra.
A gondolat is változatlanul
ugyanaz.
Csak a hamu marad,
marad meg
a maga eredeti
alakjában,
mint a madarak
fémkloákája.
A kőméh-mellkas
lassan, csillogva kiürül,
titokban nyálkás
hangszertokok
emelkednek köré, de
újrátörténik minden üvöltés
a lengő-kemény levegőben.
A néma tér-megtorló
súrlódás,
akár az asztal,
tennénk alá,
homok-fehérebb
legyen az
óramárvány-folyosó,
amelyben
megtörtént.
A pohárban ollók fölött
műfogsor-rideg tájbeütés a
kocka.
Kockákat fogunk gyártani
nagyság szerint
felsorakoztatva
a homokörvényben,
hogy alá lehessen
állni. Állni alatta
ahogy a homok-daru-mód
felsorakoztatott
kockák.
Fehérmellkasredőny.
Az összefoglalt tánclépés-bogarak.

AZ ÖRÖK TÖKÉLETES

Minden megmarad, és nem változik.
Üveg-fehér apró darabok.
Legteljesebb, ha hiányos, mint ha
elszintelenedett burokként

mozdulna ki örökösen meghatározott
helyzetéből. A tányér pontosan
kiszámított gomba. Állandóan
növekszik, megmarad és nem változik,
mégsem ésszerű, mint
a bonckés a márványüregben, vagy más hasonló jellegű
anyagösszevonás,
mert csak az értelem legmélyén
tökéletes a mozdulatlanság. A
biliárdasztal vízenyős húsába
fúródó márványtestek ugyanúgy ledobják
felületükről a pikkelyeket,
mint ha nem.
Minden akkor legteljesebb, ha hiányos
és örök.

...INDUL AZ ELLENPONT

A zongorák között
ugyanúgy fűződnek egymásba a

geometrikus formák,
mint a szentképekre helyezett kelyhek.

A zongorát tapintva, a sivatagban
fáj az oltár merevsége a homlokomon,

a hideg szögeken.
A homokóra-kockák kitöltik a

repedezett éjszakát.
Remegés gyülemlik a tárgyakon.

Sötétül az üvegszobrok
harmonikus zizegése.

A fehér jégkocsonyából kezünk alatt
kihullanak a csontok

a homlokomon,
a hideg szögeken.